

[Socialministeren.]

at jeg ikke har fremdraget de drastiske Eksempler paa Misbrug, der virkelig findes. Men hvis den ærede Ordfører for Venstre opmærksomt vil gennemlæse Bilagene til Folketingsudvalgets Betænkning, vil han se, at det med al Tydelighed fremgaar af Udtalelser fra forskellige Sider, at der virkelig finder Misbrug Sted i den Forstand, at der kræves alt for høj Betaling af de allerfattigste. Jeg henviser i saa Henseende til Bilag I, Skrivelser fra Socialministeriet af 22. December 1932, hvor det f. Eks. med Hensyn til de private Engageringskontorer hedder:

„Imidlertid har det vist sig, at disse „Bureauer“ som Regel ikke har nogen Mulighed for at løse den Opgave, de overfor deres Klienter har paataget sig,“
— altsaa at skaffe dem Pladser —

„saaledes at de pladssøgende faktisk“
— det „faktisk“ skubbede jeg nu ind —
„blot franarres det Indskud, der som Regel opkræves for „Indskrivning“. Dette Beløb er varierende, men udgør almindeligvis 3—6 Kr.“

Jeg synes, det i høj Grad er Misbrug, at man lader en Mængde arbejdsløse, meget fattige Mennesker i Indskrivning betale 3 à 6 Kr., naar Faktum er, at der næsten aldrig kan skaffes dem nogen Plads. Det er bl. a. derfor, vi vil over til den gratis Arbejdsanvisning.

Jeg kan ogsaa henvise til Underbilag 2 til Bilag I, Skrivelser fra Dansk Handels- og Kontormedhjælperforbund, hvor der nævnes en Række Eksempler paa Misbrug. Angaaende Bureauer, der averterer i Dagspressen, staar der saaledes:

„I et andet Tilfælde anviste et Bureau en Plads i en Blomsterforretning, og Medhjælperen betalte forud i Provision 18 Kr. 75 Ø. Da Medhjælperen ved sit Fremmøde i Forretningen imidlertid ikke opfyldte de Kvalifikationer, Firmaet krævede, fik hun ikke Pladsen, men Bureauet vægrede sig ved at tilbagebetale Provisionen.“

Og til Slut hedder det:

„Vi er derfor for vort Vedkommende overordentlig interesseret i at faa gennemført Lovbestemmelser, der forhindrer den private Engageringsvirksomhed, og vi kan fuldt ud slutte os til de Forslag, som Socialraadet herom har fremsat 2 Gange...“

Endelig kan jeg henvise til Udtalelser fra Dansk Principforening, som nylig blev citeret af den ærede konservative Ordfører, og jeg kunde saamænd ogsaa henvise til noget saa specielt som den aftrykte Skrivelse fra Dansk Skuespillerforbund. Hvis

det ærede Medlem ikke er tilfreds med det, ja, saa ved vi formentlig alle sammen, at der af adskillige Bureauer kræves ikke alene en Afgift i det Øjeblik, der bliver anvist Plads, men visse Steder ogsaa en daglig Afgift af det Arbejde, man modtager. Det er noget, jeg kalder ligefrem at snylte paa vedkommende, som faar anvist Arbejde.

Men i øvrigt har jeg altsaa ikke fundet det rimeligt at fylde mit Materiale med sensationelle Misbrug i Enkelttilfælde. Jeg synes, at hvad der fremgaar, er tilstrækkeligt til at overbevise den høje Rigsdag — hvis den da ikke selv kender det — om, hvordan Forholdene er i det daglige Liv paa dette Omraade, og overbevise den om det rimelige i at lovgive som her foreslaet. Naar den ærede Ordfører for Venstre tilsyneladende mente, at man kunde lade det bero ved Dagspressen, at Dagspressen nok vilde standse saadanne Misbrug, hvis de fandt Sted, maa jeg dertil sige, at jeg anser det for mere betryggende fra et Rigsdagsmandsynspunkt ikke at overlade til de enkelte Dagblades Redaktører at træffe en Ordning gennem Kritik af den Praksis, der foregaar, men finder det rimeligst, at Lovgivningsmagten selv ordner dette, saa meget mere som jeg ikke er helt sikker paa, at samtlige Partiernes Blade vil være ivrige til at oplyse om disse Misbrug.

Den ærede Ordfører for Venstre her i Tinget opholdt sig ligesom Partiets Ordfører i Folketinget ved den Forskel, der er imellem Indledningen til § 1, hvor der staar „det er ikke tilladt“, og § 2, hvor der staar „det er forbudt“. Jeg har svaret dertil i Folketinget, at for mig betyder „ikke tilladt“ det samme som „forbudt“, men at det konservative Folkeparti, der jo altid hader stærke Udtryk, formentlig fandt det rimeligere at indlede med noget blidere som „det er ikke tilladt“, for senere at gaa over til det egentlige Indhold „det er forbudt“, og det fandt jeg ingen Grund til at modsætte mig, naar selve Princippet ikke blev ændret.

Jeg kan ikke anerkende, at man i Anledning af dette Forslag kan sige, som den ærede Ordfører for Venstre udtrykte sig, at vi her i Landet gaar mere og mere over til, at Staten skal ordne alt. Dette Forslag er, som den ærede Ordfører ved, slet ikke fremkommet paa dansk Initiativ, det er et Forslag, der er fremsat i mange andre Lande, hvor man har ment, at man skyldte de arbejdssøgende, de arbejdsløse, at skaffe dem Arbejde, hvor det var muligt, paa saa billige Vilkaar, som det overhovedet lod sig gøre. I den Forbindelse kom den